

Jukken

Jezus had het al in Matteüs 23:4 en Lucas 11:46 tegen de Farizeeërs over het probleem van lasten die mensen werden opgelegd. Daarnaast zijn er natuurlijk ook lasten die mensen zichzelf opleggen. Dikwijls op grond van hun opvoeding, kerkgeschiedenis, kerkrichting, leiderschap en natuurlijk eigen onwetendheid. Figuurlijk gezien gaat het daar dan over rituelen, verplichtingen en belasting van het geweten.

Rabbi's, leraren uit die tijd, hadden autoriteit om hun eigen interpretaties te geven aan bepaalde passages van de wet. Niet om de bevelen van God te veranderen, maar om iets te verduidelijken als het niet helder was. Als de wet zei dat de sabbat heilig was, dan kon de Rabbi bepalen hoe dat precies geïnterpreteerd werd. Hij zou dan kunnen zeggen dat de sabbat houden onder andere betekent dat je niet meer dan twee kilometer mag lopen of alleen bepaalde daden mag doen.

Wanneer de rabbi dan iets specifiek toestond in deze interpretatie, dan werd dat 'ontbinden' genoemd. Wanneer de rabbi iets verbood, dan werd het 'binden' genoemd. De rabbi ontwikkelde dus zijn eigen interpretatie en bond en ontbond daarin bepaalde dingen om te laten zien hoe je de wet moest naleven. Dat werd een juk genoemd. Hij testte dan zijn studenten en stelde hen vragen. Als het antwoord en het handelen in overeenstemming was met zijn 'juk', dan kon de rabbi zeggen dat de leerling de wet had vervuld. Als het antwoord onjuist was volgens zijn interpretatie, dan had hij de wet ontbonden.

Rabbi Jezus zegt in Matteüs 5:17 dat hij niet gekomen was om de wet of de profeten te ontbinden, maar om die te vervullen. Met andere woorden zei Hij dat alles wat Hij zei of deed een zuivere interpretatie was van de wet. Jezus kwam om mensen te laten zien hoe ze volgens de wet moesten leven. Hij kwam om de wet te zijn door een perfecte interpretatie van Gods wil.

Op een dag komt er een wetgeleerde naar Jezus toe met een vraag om Hem te verzoeken. Die wetgeleerde wil weten wat het grote gebod in de wet is. Het is niet onmogelijk, zelfs heel waarschijnlijk, dat hij van Jezus een interpretatie verwachtte van die wet (Matteüs 22:35-36). Het juk van Jezus kon echter niet makkelijker begrijpbaar worden gemaakt. Hij somde de wet op in twee punten:

Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.
(Matteüs 22:37-40)

Met andere woorden, de hele Hebreeuwse bijbel is gebaseerd op deze simpele principes. Dit is het thema. Dit is het doel. Wat is er nu makkelijker te begrijpen?

Het juk van rabbi Jezus, Zijn persoonlijk onderwijs, was de manier waarop Hij het leven leefde en de manier waarop Hij naar het leven keek, de weg voorwaarts om het Koninkrijk van God uit te breiden vanuit de wil van Zijn Vader. Jezus zei dan ook:

Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.

(Matteüs 11:28-30)

We spraken over sleutels en over de openbaring van Petrus in Matteüs 16:13-20. Rabbi Jezus stelde een vraag aan Zijn discipelen. Wie zeggen de mensen dat Ik ben, en wie zeggen jullie dat Ik ben? Petrus zei tegen Jezus: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!” Dat had hij niet geleerd van zijn rabbi. Geen mens had hem dat geopenbaard. Dat had hij van de Vader zelf ontvangen. Jezus maakte daarmee heel erg duidelijk dat Zijn Vader ook aan Zijn volgelingen zelf het vermogen gaf om Gods wil te interpreteren en daarin niet alleen afhankelijk zijn van anderen.

Jukken in de kerk

De kerk heeft door de eeuwen heen de bijbel geïnterpreteerd en ze heeft daardoor ook nogal wat jukken opgelegd. Dat is een enorme verantwoordelijkheid. De kerk heeft regels en tuchtmaatregelen ontwikkeld en daarmee dingen gebonden/vrijgemaakt, zoals over het gebruik van alcohol, vrouwen in de kerk, kleding, make-up, sieraden, financiën, leiderschap, televisie, films, theater, bioscoop. Het lijkt soms wel gedragstherapie. Door de geschiedenis zijn er heel wat jukken gecreëerd en die hebben ons heel vaak niet dichterbij het hart van God gebracht. Wat gelovigen in kerken allemaal hebben gebonden en vrijgemaakt! Daarom geloof ik dat we voorzichtig moeten zijn met betrekking tot zaken die we binden of losmaken. Beloftes, afspraken en regels die we maken. Ook vandaag zien we die jukken en vaak een toename daarvan in de gemeente van Jezus Christus. Het sluipt zo gemakkelijk binnen en heel vaak gaat het met de beste bedoelingen om mensen verderop te brengen.

Ik denk dan aan het verhaal van die ‘gastprekers’. Er komt een gast binnen die spreekt over het belang van het spreken in nieuwe talen. Het is ook belangrijk en er gaat een geweldige overtuigingskracht van hem uit. Wil je een echt overwinningseven hebben, dan is het toch wel belangrijk om iedere dag dertig minuten in tongen te spreken. Je bent overtuigd en je neemt een besluit om dit te doen. Je begint de volgende dag en je voelt je goed.

Twee weken later komt er een andere gastspreker. Hij spreekt over het belang van het lezen van de bijbel. Het is ook belangrijk natuurlijk. Wil je een echt overwinningsleven

hebben dat is het toch wel belangrijk om iedere dag dertig minuten te lezen. Je bent overtuigd en je begint de volgende dag. Een halfuur in tongen bidden en een halfuur bijbel lezen. Je voelt je goed en je voelt je gezegend.

Daar is de volgende, twee weken later. Hij spreekt over het belang van geestelijke oorlogsvoering. Natuurlijk, dat is ook belangrijk, maar in verband met dat overwinningsleven is het toch wel noodzakelijk om dat iedere dag een halfuur te doen. Je neemt een besluit en je begint ermee.

Dan komt er weer een langs en hij spreekt over het belang van de bijbel 'bidden'. Daar gaat zeker veel kracht van uit. Ik heb gezien hoe bijna duizend mensen dat deden op een conferentie. Een heel bijzonder moment. Maar ja, dat overwinningsleven, we lazen al dertig minuten en dat veranderen we dan maar in een halfuur de bijbel bidden. Het is duidelijk dat we nu al anderhalf uur nodig hebben per dag om een overwinnend leven te hebben. Vervolgens zien we vaak, dat datgene dat begon als een zegen, uiteindelijk eindigt als een 'vloek'.

Vele mensen gaan naar bed, doen het licht uit, staren naar het plafond en plotseling... vergeten te lezen! Het licht gaat weer aan, de bijbel ligt op het nachtkastje en vervolgens vervullen ze hun religieuze plicht om wat te lezen. Daarna gaat het licht weer uit en lukt het hen dan pas om met een gerust hart te gaan slapen. Ik weet uit ervaring dat dit zeer herkenbaar is en dat veel mensen er vervolgens om lachen wanneer ze dit bij zichzelf herkennen. Ik ga naar bed en zeg wel eens: "Goedenavond Heer, ik zie U morgen weer."

Een tijd geleden kwam er een vrouw naar me toe. Ze vertelde me dat ze met een voor haar nogal groot probleem bij een pastorale werker was geweest. Hij had haar verteld dat de oplossing van dat probleem lag in twee tot drie uren bijbelstudie per dag. Hij gaf er dus een probleem bij. Begrijp het niet verkeerd. Het is wel degelijk belangrijk om tijd voor God vrij te maken, Zijn Woord te overdenken en om naar het hart van God te gaan. Je moet je echter geen juk laten opleggen. Je kunt lezen, mediteren, naar muziek luisteren, dansen, bijbel lezen, bidden, in tongen bidden, stil zijn, enzovoort. Waar het om gaat is dat we dichterbij het hart van God zijn en Hem behagen.

We zijn onderweg

We zijn allemaal onderweg en het is belangrijk om te leren hoe we vrij en volwassen kunnen zijn. Onze kleindochter heet Romy Beau. Toen ze vier jaar was wilde ze altijd mijn vrouw mooi maken. Ze moest dan aan de tafel zitten en Romy wist alles te vinden wat ze nodig had om haar gezicht te beschilderen. Na tien minuten keek ze dan van een afstandje en vervolgens moest oma dan voor de spiegel gaan staan. Daar zag ze vervolgens het meest

lelijke gezicht dat ze ooit had gezien. Ze keek dan in de spiegel en zei: “Oh, wat mooi!”

Natuurlijk bemoedigt je dan je kleindochter die vervolgens helemaal begon te glimmen van plezier en trots. Op een gegeven moment zag mijn vrouw daarin een openbaring van het hart van God. Want wij doen dat ook. We willen God mooi maken, Hem blij maken en Hem

groot maken. Vervolgens vragen we Hem om voor de spiegel te staan en wat Hij dan ziet is niet altijd even mooi. Toch gaat God naar ons hart en wanneer dat oprecht is, dan bemoedigt Hij ons en zegt: “Oh, wat mooi!” God weet echter in Zijn hart wat ook mijn vrouw weet in haar hart en dat is: “Wanneer we een paar jaar verder zijn, dan doet ze het wel beter.” Ik zeg het wel eens zo – en dat wil vervolgens dan niet zeggen dat ik geen respect heb voor de gemeente, voor de kerk waar ik heel veel van houd – maar de kerk is soms net de ark van Noach: het kan er vreselijk stinken, maar we kunnen niet van boord.

Een vriend van mij zegt: “Bomen zijn slimmer dan mensen.” Ze staan dicht bij het water met hun takken en bladeren in de lucht. Ze genieten van de zon en de regen, en *proberen* niet eens vrucht te dragen. Het gebeurt gewoon, ze kunnen niet anders.

De bijbel zegt dat er stromen van levend water uit ons vloeien. Je bent een waterval. Het is onmogelijk voor iemand om naast je te staan en niet nat te worden. Dat, op zich, spreekt al van vrucht. Wij zijn zo vaak bezig om te produceren en om van alles te bewerkstelligen. Nu is daar op zich niet altijd wat op tegen, maar soms vergeten mensen gewoon te leven en te genieten.

Een heel belangrijke voorwaarde is natuurlijk wel dat we dicht bij het water blijven. Wanneer we dat doen, dan hoeft er geen enkele bezorgdheid te zijn dat er geen vrucht is. ‘Geen vrucht hebben’ is voor velen een kwellende gedachte die uit de koker van de satan komt. Jezus zegt dat ook:

Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

(Johannes 15:5)

Als we dichtbij Jezus blijven, dan groeien we en is die vrucht zichtbaar. Galaten spreekt daarover:

Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.

(Galaten 5:22-23)

Dat heeft altijd invloed op onze omgevingen en op de mensen om ons heen.

Ontspanning en vrijheid

Laat ik eens een paar zaken benoemen om meer vrijheid te brengen en wat verder in te gaan op die profetische leefstijl in het Koninkrijk van God en die ontspanning daarin.

Ik ben op verschillende plaatsen geweest waar een Engels lied werd gezongen. De eerste zin uit die tekst luidde als volgt: “Ik ben naar het kamp van de vijand gegaan en heb daar teruggenomen wat hij van me gestolen had”. Tijdens dat lied wordt alles ingezet: dans,

vlaggen, banieren en heel veel energie. Het hele gebeuren rond dat lied duurde ongeveer vijftien minuten. Uiteindelijk zet ieder zich neer op een stoel. Nu houd ik van krachtige liederen, dans, vlaggen, banieren en met veel geluid vind ik ook zeker niet erg.

Maar toen het daarna mijn ‘beurt’ was, vroeg ik aan de gemeente of er iemand was die mij kon zeggen wat ze allemaal hadden teruggehaald uit het kamp van de vijand. Omdat het voor mij duidelijk is, dat de meeste dingen die ik nodig heb niet in het kamp van de vijand zijn. Als de duivel onze gezondheid steelt, dan is er genezing bij God. Als hij kans krijgt om onze vreugde te stelen, dan is er nieuwe vreugde bij God. Witte klederen zijn bij God, evenals ogenzalf en goud (Openbaring 3:18). Daarvoor moet je allemaal niet in het kamp van de vijand zijn. Het is geestelijke oorlogsvoering, gebaseerd op energieverlies en zonder effect.

Het is een geweldig lied en het vindt zijn ontstaan in Pensacola. Er was daar een geweldige beweging van Gods Geest en ontzettend veel zielen werden daar gered doordat zij hun leven aan Jezus te gaven. Toen werd dit lied uit de Geest geboren en waar ging het over? Het ging over zielen die ontrukkt werden uit de duisternis, het kamp van de vijand, en binnen werden gebracht in het Koninkrijk van God. Vervolgens wordt het bijna overal gezongen, alleen denkt men niet na. Ik noem het wel eens een papegaaingeest- of een kopieergeest in de kerk.

Ook het idee dat de duivel lofprijzing en aanbidding uit de kerk gestolen heeft, heeft een verkeerd accent gekregen. Die denktrant zorgt ervoor dat we alle mogelijke moeite moeten doen om het daar weer terug te krijgen. We kunnen ons zelfs achter het feit verschuilen dat het gestolen is en dat we vervolgens een proces van tijd en strategisch inzicht nodig hebben om het terug te krijgen. Het accent ligt echter niet op het idee dat de duivel het gestolen heeft, maar op het gegeven dat de kerk gestopt is om het in al zijn volheid te beoefenen.

De duivel pakt wat er is en hij maakt het pervers. De kerk deed er weinig tot niets mee. Het gaat dus ook duidelijk om eigen verantwoordelijkheid. Het is alsof iemand een auto krijgt en die vervolgens dertig jaar in zijn tuin zet. Dan vraagt iemand aan hem waarom hij zijn auto niet gebruikt. Dan kan hij natuurlijk niet zeggen dat de auto gestolen is. Dat is dus niet de reden waarom hij niet rijdt. Nee, hij staat al dertig jaar in de tuin en er wordt niets mee gedaan. De kwestie is dat hij of zij de auto weer moet gaan gebruiken. Dat zal na dertig jaar waarschijnlijk niet gelijk gaan. Er zal wel wat met die auto moeten gebeuren, maar: hij

was niet gestolen.

Iedere zondagmorgen ‘proberen’ miljoenen over de hele wereld om in de tegenwoordigheid van God te komen. Dat is eigenlijk gewoon een heleboel verlies van energie. Het is duidelijk dat een lied op zich ons daar niet kan brengen. Ook een lofprijzslider kan dat niet. We hebben trouwens geen één of andere Leviet nodig om ons daar te brengen. De bijbel zegt in Hebrëen 10:19 dat wij volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus. Door het bloed van Jezus zijn we daar. Als iets anders dat kan bewerkstelligen, dan geven wij kracht aan iets dat geen kracht heeft. Dat

is gewoon religie.

Is het niet veel meer ontspannen om te weten dat je er al bent vóóordat die samenkomst begint? Dan hoeft die lofprijzslider ons alleen maar te helpen om dichterbij het hart van God te komen, om vervolgens te zien wat er in Gods hart is voor dat moment. Dan krijgt het lofprijzsteam ook niet meer de schuld als achteraf iemand zogenaamd ‘niet in de tegenwoordigheid van God kon komen’.

Ik vermaan u dan broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst.

(Romeinen 12:1)

Dit betekent dat jij zelf jouw lichaam offert aan God als een levende offerande. Jij brengt dus de offerande en je bent ook het offer. Daarom is God in ons komen wonen, toen we besloten om Jezus te volgen en toen we ons hart aan Hem gaven. Elders staat er ook heel duidelijk:

Nochtans zijt Gij de Heilige, die troont op de lofzangen Israëls.

(Psalm 22:4)

Er staat eigenlijk dat Hij verblijft en/of inwoont in onze lofprijs. Wij zelf zijn die lofprijzing en daarom woont Hij in ons. Hoe dichterbij kan Hij nog komen!

Niet te gecompliceerd

Vaak komen mensen naar mij toe en vragen zich af wat de wil van God is voor hun leven. Ik probeer ze dan duidelijk te maken dat het eenvoudiger is om te geloven dat je in Gods wil bent. Altijd zoeken naar en je afvragen wat Gods wil is, kan je ook het gevoel geven er ‘nooit’ in te zijn. Waarom niet gewoon geloven dat Hij ons leidt door Zijn Geest? Wanneer je door de Geest van God geleid wordt, dan ben je toch een zoon van God? We mogen toch geloven dat we zonen en dochters van God zijn? Tenminste, als je natuurlijk oprecht Jezus wilt volgen.

Ja, maar hoe zit het dan als je zondigt? Dan ben je toch niet in Gods wil? Wanneer je zondigt, dan weet je zelf wel dat je er 'naast' zit, daar heb je mij niet voor nodig om dat tegen je te zeggen. Dan is gewoon bekering noodzakelijk om weer in die wil van God te stappen. Natuurlijk zijn er zaken waarvoor het noodzakelijk is dat we intens het hart van God zoeken en heel specifiek zijn en ook dat is voor iedereen weer verschillend.

Uiteindelijk moet er toch een besluit genomen worden. Soms sta je op het kruispunt van twee wegen en kun je naar links of naar rechts. Het is geweldig om dan een stem te horen: "Mijn kind, ga naar rechts!" Maar zo gaat het vaak niet in het dagelijkse leven. Toch moet die keuze gemaakt worden om verder te gaan. Dan ga je bijvoorbeeld naar rechts. Vervolgens zeggen de mensen om je heen of je vraagt het jezelf af: "Maar stel je nu eens voor dat je naar links had moeten gaan?" Het antwoord is simpel. Als je naar links had moeten gaan, dan was je niet naar rechts gegaan.

Vaak zijn we te gecompliceerd. Veel mensen gaan er trouwens ook van uit, dat wanneer ze een verkeerde keuze maken, God vervolgens niet meer met hen mee gaat. Dat geloof ik niet voor het leven van alledag. Wanneer we met een oprecht hart een verkeerde keuze maken, dan gaat God gewoon mee. Trouwens, zelfs wanneer je bewust een verkeerde keuze maakt, blijft er ruimte om naar Gods hart te gaan. Onlangs kreeg ik van iemand een navigatiesysteem voor in de auto. Zonder me er van bewust te zijn, nam ik toch een verkeerde afslag. Plotseling dirigeerde 'die stem' me van de weg af, een andere richting op en zat ik aan de andere kant van de rijksweg. Toen realiseerde ik me dat ik fout was gereden en dat de navigator me weer op het goede spoor had gezet. Die gebeurtenis uit het dagelijks leven leverde mij een geweldig voorbeeld op over Heilige Geest. Hij gaat gewoon mee en brengt ons weer op de goede weg.

Mensen vragen mij vaak wat ik denk dat God wil dat ze doen. De wedervraag is vaak heel simpel. Ik vraag dan wat ze graag willen doen. Is dat mogelijk? De bijbel zegt:

*[W]ant God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt.
(Filippenzen 2:13)*

Veel mensen denken dat wat zij leuk vinden, God wel niet leuk zal vinden. Echter, wat jij graag zou willen doen is door God in je hart bewerkt. In de eerste plaats gaat het er natuurlijk om of je oprecht Jezus wilt volgen en gaat het zeker niet over zaken die tegen het Woord van God indruisen.

Heel veel richtinggevende zaken en goddelijke ontmoetingen kunnen zeer specifiek en gedetailleerd zijn. Gelukkig is er ook zoveel ruimte om te leven en te bewegen bij God. De deur om ergens in te stappen in de weg die God wil dat we gaan is niet zomaar een klapdeurtje, maar is naar mijn gevoel als een draaideur waar je op verschillende plekken in kunt stappen en ook op verschillende plekken weer uit kunt stappen. Ik denk wel eens aan

het spel darten. Veel mensen zoeken naar de 'roos', de *bull's eye*. Ik heb begrepen dat daar niet de meeste punten zitten. Die zitten hem in het verdelen van de pijltjes over het bord. Waarom zou het hele bord niet Gods 'roos' zijn?

Ook het begrip discipelen is voor velen een juk geworden. Wanneer je tegen mensen zegt dat discipelen belangrijk is, dan denken ze gelijk dat ze een ziel moeten winnen om die persoon vervolgens te kunnen discipelen. Jezus zegt:

Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.
(Matteüs 28:19-20)

Discipelen begint niet wanneer iemand zijn of haar leven aan Jezus gegeven heeft. Discipelen

begint wanneer je iemand ontmoet. "Maakt al de volken tot mijn discipelen." Dat betekent dus dat je van iemand die (nog) niet in Jezus gelooft een discipel moet maken. Dáár begint het, en niet alleen door praten, maar ook door houding, leefstijl, uitstraling, enzovoort. Wanneer iemand dan vervolgens zijn leven aan Jezus geeft, dan gaat dat proces van discipelen gewoon door, om mensen te leren om te onderhouden wat God bevolen heeft.

In die profetische leefstijl is de relatie met God het meest belangrijke. Ik geloof dat het in Gods hart is om heel dichtbij ons te zijn en dat is Hij dan ook. Hij is in ons. Hij wil met ons omgaan en met ons praten. Zoals God Adam ontmoette in de hof van Eden, zo wil Hij met ons omgaan. Ik denk niet dat ze daar over theologie hebben gesproken. God zegt gewoon tegen Adam: "Hallo Adam, hoe gaat het met je?" Weet God dat dan niet? Natuurlijk wel, maar Hij openbaart Zich aan ons als een Vader die omgaat met Zijn kind. Dan zegt Adam: "Goed God, en hoe gaat het met U?" Gaat het dan niet goed met God? Natuurlijk wel, want God is God, maar het gaat niet altijd goed met God. God kan ook verdriet hebben of boos zijn. God wil ook onze aandacht hebben. Hij wil ons hart hebben, bemoedigd worden en Hij wil graag dat we zeggen dat we van Hem houden. Hij vindt het fijn als we op Zijn schoot kruipen, Hem omarmen, Hem vertroosten en bemoedigen. Dat maakt God voor mij niet kleiner, maar juist veel groter.

Alleen kan God het zelf allemaal veel beter. Hij hoeft maar met Zijn vingers te knippen en het is allemaal geregeld. Toch heeft God ons ingeschakeld. Hij zegt dat de gemeente het middel is waardoor Hij Zijn glorie wil openbaren in deze wereld. Dat betekent dat God vastzit aan Zijn Woord en het niet alleen meer kan. Natuurlijk is God soeverein. Hij kan ingrijpen wanneer Hij wil, maar Hij heeft besloten om dat niet altijd te doen en om ons in Zijn plan te betrekken. Hij doet het niet zonder ons, de gemeente. Zo geweldig groot is onze God. Hij kan dat en Hij is niet bang dat Zijn plan niet volvoerd zal worden.

Dat raakt mij ook zo in die ontmoeting van God met Abraham in Genesis 18. Daar

bezoekt Hij Abraham in zijn tent om hem te vertellen dat hij een zoon gaat krijgen. Ze eten en drinken samen. Vervolgens vertrekken die mannen in de richting van Sodom en Gomorra en Abraham loopt met hen mee om ze uitgeleide te doen. God denkt dan: “Zou ik voor Abraham verbergen wat Ik ga doen?” Want Hij wilde die twee steden vernietigen vanwege hun zonde. Vervolgens betreft Hij Abraham in dat hele gebeuren en nu begint dat proces van voorbede voor die steden. Ik denk dan aan deze tekst:

Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten. De leeuw heeft gebruld, - wie zou niet vrezen? De Here Here heeft gesproken, - wie zou niet profeteren?

(Amos 3:7-8)

Samenwerking

Ik geloof dat God Zijn hart wil openbaren aan een profetisch volk, aan Zijn gemeente. Ja, Hij

kan ook zeggen dat sommige dingen ons (nog) niet aangaan, omdat Hij God is. Ook is het duidelijk dat we niet alles begrijpen. Toch wil Hij meestal gewoon met ons praten en is God zeker geïnteresseerd in hoe wij over dingen denken. Hij wil graag onze mening horen, Hij vindt het fijn als we initiatief nemen en is bereid ten opzichte van bepaalde zaken van gedachten te veranderen. Hij is dus gewoon onze Vader. Wij zijn zeer belangrijk in Gods ogen.

In 2 Koningen 2:19-22 lezen we over de profeet Elisa die bij Jericho komt. De mannen van die stad komen dan naar hem toe en zeggen hem dat de ligging van de stad goed is, maar dat er een probleem is met het water. Het water is slecht en veroorzaakt misgeboorte. Vervolgens vraagt de profeet om een nieuwe schotel. Deze nieuwe schotel staat symbolisch voor ons, die geloven in Jezus en daardoor een nieuwe schepping zijn geworden (2 Korintiërs 5:17).

Dan moeten de mannen van die stad zout in die schaal doen. Ook dat zout slaat symbolisch op ons. Jezus zegt in Matteüs 5:13 dat wij het zout der aarde zijn, en in Marcus 9:50 zegt Jezus dat wij zout in onszelf moeten hebben. Paulus zegt in 2 Korintiërs 4:7 dat wij een schat hebben in aarden vaten.

Vervolgens neemt de profeet die schaal met zout, gaat naar de bron waar het water vandaan komt en gooit het zout in het water. Water staat in de bijbel symbolisch voor Heilige Geest en volkeren. Jezus spreekt in Johannes 7:38-39 over Heilige Geest die als een stroom van levend water uit ons binnenste vloeit. Openbaring 17:15 zegt dat de wateren staan voor natiën en menigten en volken en talen.

De profeet maakt dus, overdrachtelijk gezien, een combinatie van water, zout en mensen. Dat betekent een combinatie van de volkeren, Heilige Geest en ons. Toen hij dat

gedaan had, was het effect dat het water vruchtbaarheid voortbracht. We zien hier dus dat het water op zich dat vermogen niet had. Daarom is het ook zo een geweldige eer om God te dienen. God houdt Zich aan Zijn Woord en doet het met ons en niet zonder ons. Er is een combinatie nodig van Heilige Geest en ons, en die combinatie brengt vruchtbaarheid in deze wereld.

Het is goed om te zien en te geloven dat we niet moeten gaan lofprijzen, maar dat we al een lofprijzing zijn. Dat we niet in het heiligdom moeten komen, maar dat we daar al zijn door het bloed van Jezus. Dat we niet profetisch moeten worden, maar dat we al profetisch zijn door in het leven van alledag Gods hart te verklanken. Dat we geen ziel moeten winnen om te discipelen, maar dat we het al doen. Dat we in Jezus alles hebben ontvangen en geen overbodige energie hoeven te gebruiken om datgene te krijgen dat we al hebben. Dat we niet altijd bezorgd naar Zijn wil moeten zoeken, maar dat we mogen geloven dat we in Zijn wil zijn. Dat we niet altijd bezorgd moeten vragen of Hij ons leidt, maar dat we kunnen geloven dat Hij ons leidt omdat Heilige Geest in ons woont en wij Zijn zonen en dochters zijn.

1 Een Engelse vertaling (NIV) zegt dat het water waardeloos is en het land onvruchtbaar.

A.A. (Dolf) de Voogd van der Straaten

www.supportministries.nl